

Arrest

nr. 260 288 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3 / 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 31 maart 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 juli 2020 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (hierna: de gezinsherenigingsaanvraag).

Op 11 januari 2021, met kennisgeving op 27 januari 2021, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5da lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/07/2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn moeder de genaamde T. F. (...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: "§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdvtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest van de Federale Pensioendienst op naam van de Belgische referentiepersoon dd. 21/10/2020 voor de periode van sept. 2019 tot sept. 2020 waaruit blijkt dat mevrouw T. F. een pensioen ontvangt dat volledig bestaat uit IGO (€ 1154,42 voor de maanden jul. tot sept. 2020)*
- Uitprint van MYPENSION van september 2019 (€ 1121,72) tot oktober 2020 (€ 1204,42)*

Uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon integraal bestaat uit sociale bijstand (IGO) ontvangt.

Er dient te worden opgemerkt dat (IGO) Inkomensgarantie voor ouderen is een vorm van sociale bijstand die kan —worden toegekend aan personen ouder dan 65 jaar die behoeftig zijn.-IGO kan daarom niet in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen van de Belg. een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. (Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest van arrest van 16 december 2020 nr. 249.264 van de Raad van State).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze niet in aanmerking v/orden genomen en er dus niet kan worden afgetoetst of aan de voorwaarden is voldaan,

Onderzoek via de databank van de RSZ, nl. Dolsis, wijst trouwens uit dat betrokkene, voor zover hij de kans ziet, zelf tewerkgesteld is en dus zelf een inkomen geniet. Op zich is dit uiteraard een goede zaak dat hij het budget van zijn moeder niet belast. Echter, dat wil uiteraard ook zeggen dat hij niet ten laste is van de moeder en het bewijs indirect ook dat zij daar eigenlijk niet toe in staat is.

Geen van de andere voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter en art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan betrokkene.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Het heeft geen zin om betrokkene een nieuwe aanvraag te laten indienen om gezinshereniging met zijn moeder te doen. Het spreekt voor zich dat de aard van het pensioen van mevrouw T. F. (...) niet meer kan gewijzigd worden. Het is niet aannemelijk dat zij op haar leeftijd nog iets anders zou kunnen ondernemen of rechten zou kunnen opbouwen om niet meer ten laste te vallen van de sociale bijstand. Het bedrag dat ze ontvangt is bedoeld opdat mevrouw op een menswaardige manier in België zou kunnen leven, niet om familieleden mee ten laste te nemen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, en een schending van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De verzoekende partij stelt tevens dat een manifeste appreciatiefout gebeurd is.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Moyen unique pris de la violation des articles 40ter et 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'éloignement et l'établissement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe de bonne administration, qui commande un examen précis et minutieux des éléments avancés, de l'erreur manifeste d'appréciation, et des articles 8 et 14 de la Convention européenne des droits de l'Homme

La partie adverse, dans la décision entreprise, retient que la maman du requérant bénéficie de revenus aux personnes âgées (GRAPA) d'un montant mensuel d'environ 1200 euros. Elle écarte toutefois la GRAPA qui « doit être qualifiée de prestation sociale » et ne peut être prise en compte dans le calcul des revenus du regroupant belge.

Première branche

Avant l'entrée en vigueur de la loi du 4.5.2016, modifiant la loi du 15.12.1980, il a été considéré, tant par la partie adverse, que par votre Conseil, que la Grapa ne pouvait être prise en compte dans l'évaluation des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers tels que visés par l'article 40ter de la loi du 15.12.1980, car il ne pouvait être exclu qu'elle rentre dans la catégorie « des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires » mentionné dans l'article 40ter de la loi du 15.12.1980 (voir : CCE arrêt n° 88.540 du 29.9.2012).

L'article 40ter, §2, alinéa 2 de la loi du 15.12.1980 dispose actuellement que :

Les membres de la famille visés à l'alinéa 1er, 1°, doivent apporter la preuve que le Belge :

1 ° dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale et tel qu'indexé selon l'article 15 de ladite loi. Pour l'évaluation des moyens de subsistance, il est tenu compte de leur nature et de leur régularité. Par contre, il n'est pas tenu compte des moyens provenant du revenu d'intégration sociale, de l'aide sociale financière, des allocations familiales de base et suppléments, des allocations d'insertion professionnelle et de l'allocation de transition. Il n'est tenu compte de l'allocation de chômage que si le Belge prouve qu'il cherche activement du travail (la requérante souligne).

A la suite de l'entrée en vigueur de la loi du 4.5.2016, l'article 40ter de la loi du 15.12.1980 a été modifié et la référence aux « moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires » a été supprimée.

Votre Conseil a déjà souligné que les exceptions mentionnées dans le nouveau libellé de l'article 40ter de la loi du 15.12.1980 doivent être interprétées de façon restrictive (CCE arrêt n° 194.146 du 24.10.2017):

« [...] Ces allocations ne sont pas explicitement exclues par l'article 40ter. Or, dès lors que les conditions mises au regroupement familial portent atteinte au droit fondamental de vivre en famille, et au droit au regroupement familial consacré par la loi, les exceptions ne peuvent recevoir qu'une interprétation restrictive. En excluant lesdites allocations de l'analyse des moyens de subsistance, la partie défenderesse a commis une erreur manifeste d'appréciation, et méconnu l'article 40ter et les obligations de motivation qui pèsent sur elle » et renvoie à une jurisprudence du Conseil de céans. »

Force est de constater qu'un raisonnement similaire est applicable en l'espèce.

En effet, la GRAPA n'est pas explicitement exclue par l'article 40ter de la loi du 15.12.1980. En excluant la GRAPA de l'analyse des moyens de subsistance, la partie adverse a dès lors commis une erreur manifeste d'appréciation et a violé les articles 40ter et 62, §2 de la loi du 15.12.1980.

La demande de séjour de la requérante reposait sur un courrier du 14.9.2020 qui faisait lui-même référence à l'arrêt de votre conseil n°232.987 du 21.2.2020 prononcé en chambres réunies. Dans cet arrêt, votre Conseil a jugé que :

« 2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij een pensioen ontvangt dat hoofdzakelijk bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: de IGO). De verwerende partij komt op basis van deze vaststelling tot de conclusie dat de verzoekende partij een uitkering heeft die als sociale bijstand moet worden beschouwd en dus, gelet op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niet in overweging kan worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in voormeld artikel.

(...)

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de volgende middelen niet in rekening worden gebracht:

- middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de gezinsbijslagen
- de wachtuitkering
- overbruggingsuitkering
- de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het begrip "aanvullende bijstandsstelsels", voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten

(hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016, nr. 236.566)

Echter dient opgemerkt te worden dat in de wettekst van het oude artikel 40ter in het Frans het woord "à savoir" werd gebruikt. "A savoir" wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, Le petit Larousse, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://Haroousse.fr/dictionnaires!français!savoir171232? q=savoirti70460>). "A savoir" wordt in het Nederlands vertaald door "namelijk" (X, Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans, Utrecht!Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van namelijk is bij een opsomming te omschrijven als 'te weten'. In de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term "met name" gebruikt. Met name wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om een of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als voornamelijk, in het bijzonder, vooral, overwegend, onder meer" (X, Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal, vijftiende herziene editie, Utrecht!Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk- met-name>). Met name en namelijk hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet mekaar synoniemen. De opsomming die gegeven wordt na het woord "met name" is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term "namelijk" gegeven wordt limitatief.

Doordat er een verschillende terminologie gebruikt wordt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wettekst en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip "aanvullende bijstandsstelsels", dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

Verschillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de zoet van 8 juli 2011 (Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 en volgende). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een «globaal amendement», meer specifiek het amendement nr. 147 (ibid., nr. 53- 0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

«De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen» (Parl.St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0443/014, 26).

Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de zoet van 8 juli 2011 hebben geleid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: "Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: "Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, zwordt met andere woorden aanvaard, zvant de meest kzvetsbaren verdienen meer bescherming" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: "Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kzvetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking" (Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).

Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden "met name" worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit

te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip "aanvullende bijstandsstelsels".

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden "de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen" als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden "de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering". De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede "aanvullende bijstandsstelsels, met name".

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit

- het leefloon
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de kinderbijslagen en toeslagen,
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.
- de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de zoet geveer de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (mutatis mutandis RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde "de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat ('dienst Wetsevaluatie') aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de zoet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorzwaarden voor gezinshereniging" en ook "de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt" (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1696/1, 6, zie ook:

RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd. Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde echter het volgende gesteld: "Het pensioen van de referentiepersoon bestaat hoofdzakelijk uit een inkomensgarantie voor ouderen, dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd. "

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de IGO niet in aanmerking dient te worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger.

La même conclusion s'impose en l'espèce. La partie adverse, qui se réfère dans la décision entreprise à un arrêt du Conseil d'Etat n°249.264 du 16 décembre 2020, n'a pas pris position à l'égard de l'arrêt prononcé, postérieurement, en chambre réunie par Conseil n°232.987 du 21.2.2020.

A tout le moins, la décision entreprise n'est pas valablement motivée puisqu'elle ne répond à l'arrêt prononcé par Votre Conseil en chambre réunie.

Au sujet de l'article 42 de la loi, Votre Conseil a jugé, dans le même arrêt n°232.987 du 21.2.2020, que :

«Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 omtrent voormelde bepaling dat, "door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan bonderdtvintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen". Het Hof overweegt "dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag" en vervolgens dat "indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag,[...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden ».

Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de verwerende partij tot een behoefteanalyse moet overgaan RvS 11 juni 2013, nr. 223.807, RvS 26 juni 2015, nr. 231.761, RvS 27 januari 2016, nr. 233.641, RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982). Uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel blijkt dat bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt er rekening moet worden gehouden met bestaansmiddelen verkregen uit de IGO. Het totaal bedrag van de bestaansmiddelen die de verzoekende partij voorgelegd heeft, bedraagt 1109,21 euro. Dit bedrag is lager dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij diende aldus over te gaan tot een behoefteanalyse op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Door in het licht van de behoefteanalyse te stellen "Om dus het verblijfsrecht van betrokkene te kunnen toestaan zou de referentiepersoon minimaal moeten kunnen beschikken over een bedrag gelijkwaardig aan de inkomensgarantie voor ouderen (maar dan niet uit sociale bijstand). Dit is immers het bedrag waarvan de RVP heeft ingeschat dat het voldoende is voor de referentiepersoon om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. De middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is niet voldaan, wel integendeel. Voor zover betrokkene in België zou verblijven, zou zij ten laste zijn van de sociale bijstand, evenals de referentiepersoon", zonder daadwerkelijk rekening te houden met de behoeften van de Belgische referentiepersoon en de verzoekende partij maakt de verwerende partij geen behoefteanalyse zoals vereist door artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en zoals uiteengezet door het Grondwettelijk Hof. Bij gebrek aan enige toelichting daarover, laat het feit dat de "RVP" heeft vastgesteld dat de referentiepersoon behoeftig is, niet toe te concluderen dat de verwerende partij heeft onderzocht welke bestaansmiddelen, waarbij de IGO mee in aanmerking moet worden genomen, de verzoekende partij en de referentiepersoon nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de verzoekende partij zelf ten laste valt van de openbare overheden.

Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij niet worden gevolgd in haar verweer dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is omdat het pensioen van de Belgische referentiepersoon deels bestaat uit de IGO ».

La partie adverse ne peut dès lors soutenir que la requérante n'a pas intérêt à son moyen au motif que les ressources de son époux sont, en tout état de cause, inférieures au seuil légal.

Deuxième branche

La partie requérante a sollicité une demande de séjour afin de vivre aux côtés de sa mère en Belgique. Ce séjour s'inscrit dans le cadre de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, qui protège la vie privée et familiale.

Il ressort des travaux préparatoire de la loi du 8.7.2011, modifiant la loi du 15.12.1980 en matière de regroupement familial, que le législateur a entendu garantir le respect de la vie familiale des personnes handicapées, et des personnes âgées, qualifiées de personnes vulnérables.

Contrairement à d'autres groupes de la population qui pourraient aspirer à une évolution de leur situation financière, la personne âgée ne pourra plus prétendre à d'autres revenus qu'à ceux perçus via la pension et, le cas échéant en complément, la GRAPA.

Refuser à la partie requérante le regroupement familial au motif que la GRAPA n'est pas prise en considération comme « moyen de subsistance » au sens de l'article 40ter de la loi, c'est en réalité lui opposer une fin de non-recevoir à sa vie familiale, sans limite dans le temps.

Une telle ingérence n'est conforme à l'article 8 de la Convention que dans la mesure où elle est prévue par la loi (quod non, voir la première branche), et est nécessaire dans une société démocratique. Aucun examen de proportionnalité ne ressort de la décision entreprise. Le législateur belge lui-même a estimé qu'une telle ingérence n'était pas nécessaire, puisqu'il s'est dit attentif au sort des personnes âgées, et a entendu prévoir une exception en faveur des membres de leur famille. La partie adverse n'explique pas pour quel motif elle s'écarte de la position prise par le législateur dans les travaux préparatoires.

La position tenue par la partie adverse dans la décision entreprise illustre en outre une discrimination basée sur l'âge, incompatible avec l'article 14 de la Convention."

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend in functie van haar Belgische moeder (zijnde de referentiepersoon), die als inkomsten een pensioen heeft dat volledig bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO). Zoals de verzoekende partij stelt, bedraagt dit maandelijks inkomsten van ongeveer 1200 euro.

De verzoekende partij verwijst naar de wetshistoriek van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te besluiten dat een inkomen uit IGO dient in aanmerking te komen om na te gaan of de referentiepersoon regelmatige, toereikende en stabiele inkomsten heeft.

Volgens de verzoekende partij is de verwerende partij ten onrechte van oordeel dat met de IGO van de referentiepersoon geen rekening moet worden gehouden. De verzoekende partij stelt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nochtans werd gewijzigd door de wet van 4 mei 2016. De IGO staat volgens haar duidelijk niet tussen de bestaansmiddelen waarmee geen rekening moet worden gehouden. De verzoekende partij haalt ook aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het arrest van 24 oktober 2017 met nr. 194 146 heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter voorziene uitzonderingen restrictief moeten geïnterpreteerd worden en dat bij gebreke hiervan een manifeste beoordelingsfout wordt begaan. Door de IGO niet in aanmerking te nemen, als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg, worden de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden, zoals gesteld wordt in het arrest 232 987 van de Verenigde Kamers van de Raad, uitgesproken op 21 februari 2020, dat de verzoekende partij citeert. Zij verwijt de verwerende partij geen rekening te houden met dat arrest. De motivering faalt omdat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan het gestelde van dat arrest. De verzoekende partij vervolgt dat uit dit arrest ook blijkt dat een behoefteanalyse moet geschieden als de IGO lager is dan 120 procent van het in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Omdat haar IGO lager is dan het referentiebedrag, had de verwerende partij een behoefteanalyse moeten verrichten, zoals opgelegd in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel: artikel 40ter, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat, volgens de gemachtigde, uit het geheel van de voorgelegde gegevens niet blijkt dat de

referentiepersoon in staat is om de verzoekende partij ten laste te nemen omdat zij slechts een IGO heeft als inkomen dat niet kan gelijkgesteld worden met de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. De gemachtigde heeft dit ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor haar niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van artikel 40ter, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing legt uit waarom een IGO niet in aanmerking komt nu het een vorm van sociale bijstand is, uitgesloten in voormeld artikel.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ingevolge de wijziging door de wet van 4 mei 2016 is het begrip *“aanvullende sociale bijstand”* niet meer opgenomen in de lijst van bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de referentiepersoon bij een aanvraag tot gezinshereniging.

De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, *“in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn”* en opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met *“alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen.”*

Het Grondwettelijk Hof heeft in dat arrest verder geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 *“tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor*

ouderen” opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van “*bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening*”. In hetzelfde arrest heeft het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk gewezen op “*het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd*” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6).

De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals *supra* vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag derhalve niet in rekening te worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (RvS 16 december 2020, nrs. 249.263 en 249.264). Overigens heeft de Raad van State in haar arrest nr. 249.844 van 16 februari 2021 het arrest van de Verenigde Kamers van de Raad, gekend onder nummer 232 987, vernietigd. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

Een manifeste beoordelingsfout kan niet worden vastgesteld. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing is genomen op basis van onjuiste feiten, een niet correcte beoordeling heeft of kennelijk onredelijk is. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partij toont evenmin aan met welk dienstig stuk geen rekening is gehouden en gaat voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij tewerkgesteld is en een eigen inkomen verwerft.

Het motief van de bestreden beslissing “*Onderzoek via de databank van de RSZ, nl. Dolsis, wijst trouwens uit dat betrokkene, voor zover hij de kans ziet, zelf tewerkgesteld is en dus zelf een inkomen geniet. Op zich is dit uiteraard een goede zaak dat hij het budget van zijn moeder niet belast. Echter, dat wil uiteraard ook zeggen dat hij niet ten laste is van de moeder en het bewijs indirect ook dat zij daar eigenlijk niet toe in staat is.*” laat de verzoekende partij ongemoeid.

Dat de IGO als dusdanig niet voorkomt in de OCMW-wet, doet geen afbreuk aan het voorgaande vermits deze laatste wet niet algemeen en exclusief bepaalt wat moet worden begrepen als financiële maatschappelijke dienstverlening.

De bestreden beslissing stelde aldus correct vast dat de verzoekende partij geen inkomsten van de referentiepersoon aanbracht die in aanmerking kunnen genomen worden als de vereiste van de bestaansmiddelen, voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij dient over te gaan tot het uitvoeren van een behoefteanalyse wanneer niet aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen is voldaan. Zoals hierboven werd vastgesteld, liggen geen bewijzen van bestaansmiddelen voor die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan, besloot de verwerende partij correct dat de behoefteanalyse in het kader van artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet moest geschieden. Indien geen enkel bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangebracht, heeft de verwerende partij geen gegevens om een behoefteanalyse te doen. De schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met haar betoog toont de verzoekende partij de schending van de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen niet aan.

2.6. In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 8 en 14 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat de referentiepersoon, omwille van haar leeftijd, niet in de mogelijkheid verkeert om over andere bestaansmiddelen te beschikken. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing dan ook een discriminatie op basis van de leeftijd vormt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“Met de bestreden beslissing wordt verzoekende partij het verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 juncto B.65, en B.52.3).”

Uit de bespreking van het eerste onderdeel is inderdaad gebleken dat de verwerende partij geen foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Zij heeft terecht gesteld dat aan de voorwaarden van toereikende, stabiele bestaansmiddelen niet is voldaan.

Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk was toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing haar verblijfssituatie niet wijzigd.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven. Temeer *in casu* geen verwijderingsmaatregel werd genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Er dient tevens te worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De verzoekende partij maakt daarenboven niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk is.

Tevens kan worden opgemerkt dat het feit dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereisten om een verblijfstitel te verwerven op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat zij op andere gronden tot een verblijf kan worden gemachtigd. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat op de verwerende partij enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen vast te stellen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, of die een belemmering zouden vormen om de bestreden beslissing te nemen.

De Raad wijst er ten overvloede op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit gegeven hoe dan ook geen hinderpaal vormt om toepassing te maken van bepaalde regels, zoals deze vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, die in overeenstemming zijn met deze verdragsbepaling en die, door middel van het laten respecteren van bepaalde voorwaarden, de uitvoering van het recht op een privé- en gezinsleven van vreemdelingen in België regelen (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ook het Grondwettelijk Hof gaf reeds aan dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde regeling, waarvan niet blijkt dat deze *in casu* verkeerd werd toegepast, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan worden beschouwd (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013 B.64.7 e.v.).

Voorts moet worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf aan de verwerende partij geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Bovendien is de verzoekende partij de meerderjarige zoon van de referentiepersoon (eigen onderlijning).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale affectieve banden, aantoont.

Voorts houdt artikel 8 van het EVRM het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Ook met betrekking tot het privéleven geeft de verzoekende partij geen concrete elementen aan.

Het betoog van verzoekende partij is voornamelijk theoretisch en vaag. Dergelijk betoog toont evenmin een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezins- en familieleven en privéleven aan. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de referentiepersoon door haar leeftijd een kwetsbare persoon is of dat zij gehandicapt is.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 14 van het EVRM, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden welke in dit Verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Artikel 14 van het EVRM omvat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet en de schending van dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, kan enkel dienstig worden aangevoerd in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in voormeld Verdrag.

De verzoekende partij toont niet aan dat verweerder haar het genot van enig recht, dat in het EVRM is vermeld, ontzegt of dat zij door het nemen van de bestreden beslissing een in voormeld verdrag vermelde vrijheid miskent. Zij maakt niet aannemelijk dat hierbij discriminerend tewerk is gegaan.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 14 van het EVRM niet aannemelijk.

2.7. De Raad besluit dat het enig middel in al haar onderdelen ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN